

Fratarske zgode i nezgode

Fra Ante Batinović, Split
- student teologije

Kada se susretnemo sa starijom braćom u samostanima, rado podijele s nama uspomene i zanimljive događaje iz bogatoga životnog iskustva. Za ovaj prilog zamolili smo njih sedmoricu da podijele s našim čitateljstvom svoje „zgode i nezgode“, kako bismo još jednom oživjeli duh prošlosti i istrgli njihova sjećanja iz zaborava vremena. A ovo su ta braća: fra Bernard Dukić (r. 1934.), fra Gabrijel Jurišić (r. 1934.), fra Božo Lovrić (r. 1935.), fra Karlo Bašić (r. 1936.), fra Bernardin Vučić (r. 1937.), fra Milan Ujević (r. 1937.) i fra Stjepan Matić (r. 1941.).

Počeci misije u Berlinu

Za Božić 1968. god. trebalo je održati misu u Berlinu. Nikog nije bilo gore od svećenika, a slučajno je došao u Frankfurt fra Šimun Šipić, dok je fra Ćiro Markoč već gore živio. Rekao sam im: *Idem ja u Berlin, pa ću okupiti narod da imaju za božićne blagdane misu.*

Subota je već pred Božić. Avionom sam otišao iz Frankfurta u Berlin. Došao sam u Berlin i bez najave pošao u ordinarijat, ali sam se nadao da ću nekoga pronaći. Došao sam na ordinarijat i tražio referenta za strance. No, njega nije bilo, kao ni svećenikâ, jer su otišli na župe. Ostaje mi još samo ponedjeljak. Imao sam 20 adresa, i odlučio sam da

ću umnožiti pismo-letak u ordinarijatu i to okružno pismo podijeliti po firmama ljudima da znaju gdje će biti sv. mise. No, kako ću umnožiti? Na ordinarijatu sam susreo jednu ženu, koja je ispočetka bila veoma suzdržana. Pitao sam je: *Bi li Vi meni mogli pomoći?* Ispričao sam joj da sam svećenik-franjevac, i da sam došao iz Frankfurta da držim u Berlinu sv. misu za Božić i za božićne blagdane našim Hrvatima, kojih je bilo 5-6 tisuća. Kad sam joj objasnio da ću slaviti misu za naše radnike, prilično se oraspoložila i tada je cijelu subotu do podne radila sa mnom. Umnožili smo pismo.

Kad smo umnožili pismo, pitala me kako ću to sada podijeliti. Rekao sam da ću uzeti taxi i osobno dijeliti pismo. Zovnula je taxi. Imao sam jednu adresu gdje je bilo 400 naših žena i djevojkâ, to je firma *Telefunken*. Odlučio sam prvo otići tu. Bila je subota poslijepodne. Ispred zgrade sam susreo jednu ženu. Saznao sam da je Hrvatica. Pitao sam je od kuda je. Rečenica po rečenica i saznadoh da je s Trilja, iz moje župe!

Ova žena me odvela u zgradu, gdje je inače bio strogo zabranjen ulaz nezaposlenima. Kada sam stigao, rekao sam da sam svećenik. Odmah su me počastili kavom i kolačima. Ubrzo je došao šef *Telefunkena* te me s ozbiljnim

izrazom lica pita: *Kako ste smjeli ući ovdje? Ovdje ne smije nitko ući bez moje dozvole!* Ispričao sam se, na što se on ublažio. – *Došao sam ovdje, rekoh, da obavijestim ove gospođe i djevojke da će biti misa za Božić i božićne blagdane.* Smirio se i popričali smo. Dopustio mi je da podijelim letak. Tu sam podijelio sigurno 200 pisama. Otišao sam dalje, u druge firme. Obišao sam još 6-7 mjesta po Berlinu, i obavijestio naš narod kada će biti misa. Vijest da je fratar u Berlinu brzo se proširila.

Odlučio sam noćiti u našem samostanu. Ujutro sam izišao na hodnik. Bila je tišina. Počeo sam pjevati na hodniku na sav glas *Radujte se narodi*. Držao sam mise na Božić na kojima je bilo mnogo naroda.

Odmah sam pisao fra Dominiku Šušnjari da mora hitno poslati svećenika u Berlin. Nije bilo nikoga. Fra Anđelko Validžić je studirao u Rimu Sveto pismo. Fra Dominik je napisao pismo i zamolio da fra Anđelko dođe u Berlin. Nakon 2 mjeseca on je i došao u Berlin. To je bilo 1969. god.

(Fra B. Dukić)

Božići mladomisnički

Slavio sam mladu misu 19. srpnja 1959. godine. Približavao se Božić, moj prvi, mladomisnički. O. Provincijal me je poslao u župu Pasičinu, koja nije imala

svoga svećenika. Stoga me je na Badnji dan ujutro fra Bernado Tičić (†1996.), župnik Graca, povezo s ljudima iz Pasičine koji su došli kupiti ribe. Uputili smo se preko biokovskoga kamenjara i poslije 3-4 sata napornoga hoda i ugodnog razgovora stigli u kuću Joke Marevića „Smrtića“ (†1992.). Bio je to materijalno siromašan, ali duhom bogat i pošten čovjek, uzoran vjernik, za koga bi starozavjetni proroci rekli da je „pravednik“.

Navečer se brojna obitelj okupila oko komina, na kojemu se rasplamsala živa vatra, a Joka je kao stari patrijarh predvodio molitve za žive i mrtve, a onda smo svi zajedno blagovali „posnu“ večeru, tj. ribu koju su to jutro ulovili u Gracu.

Zvona crkve Sv. Jure gotovo cijelu Badnju noć veselo su naviještala slavlje Kristova rođenja i pozivala na Polnoćku vjernike od Trnove i Polutina do Spilica i Gnječa. Ljudi su dolazili noseći baklje i svjetiljke. Crkva je bila puna vjernika, osvijetljena voštanicama, ozarenim licima i sjajnim očima i mlađih i starijih. Sv. misa je slavljena na starohrvatskom (slavenskom) jeziku iz Vajsova Misala. Kad sam zapjevao *Slava va višnjih Bogu*, svi su oduševljeno prihvatili *I na zemlji mir ljudima dobre volje*. Poslije sv. mise svi su čestitali, grlili se i ljubili, pjevali, častili se suhim smokvama i rakijom te dugo ostali u razgovoru ugodnomu...

Dnevnu sv. misu u 10 sati slavio sam također na starohrvatskom jeziku u staroj župskoj crkvi Svih Svetih na Bristi. Na Staru godinu pozvao me na večeru Ivan Kušurin „Buvac“ (†2002.). Blagovali smo i raz-

govarali u njegovoj „kužini“ pri maloj uljanici. Oko 10 sati sam im zahvalio i rekao da idem na spavanje, jer me sutra čeka poslije sv. mise u Pasičini put (pješke) do crkve na Bristi... On me je ozbiljno upozorio: „Fratre, ostani s nama do ponoći. Onda ćemo te mi otpratiti. Znaš li što je lani bilo?“ Odgovorio sam da znam, ali da ipak idem. Oni su me ustavljali, no ipak sam otišao. Nije mi bilo svejedno. Legao sama, pomolio se i čekao... Noć je prošla mirno.

A zašto su me ustavljali? Prošle godine, na Staru godinu, baš u ponoć, neki su mještani kamenjem napali napuštenu kuću u kojoj je bio mladomisnik fra Jeronim Jurić (†2008.), koji je za božićne blagdane došao iz Makarske. Kasnije se doznalo da su napadači bili ucijenjeni: ako potjeraju fratra iz Pasičine, dobit će zaposlenje u Pločama. Zbog toga me Ivan dobronamjerno nagovarao da ostanem i da će me poslije pola noći otpratiti... Imena ne ćemo spominjati, jer stara mudrost tvrdi: „Nomina sunt odiosa – Ne valja spominjati imena“.

Na Bogojavljenje (koje narod nazivlje „Vodokršće“) bilo je vrlo svečano. Toga sam dana krstio 11 (jedanaestero) djece. Kasnije sam optužen i dospio na sud da sam tobože krstio jedno dijete bez znanja roditelja. Tako su komunisti „budno pazili“ da sve bude „po zakonu“!

Sljedeće sam godine (1960.) u istim crkvama slavio Božić s istim vjernicima. Sve je bilo bolje pripremljeno, kao i jedno iznenađenje. Moj rođak Zvonko Jurišić svake je godine (dok još nije bilo električne rasvjete) u svojoj obitelji izrađivao „jaslice“ i pomoću

više baterija upalio bi nekoliko žaruljica. Zamolio sam ga da mi „sve to“ ustupi za crkvu u Pasičini, što je on prihvatio vrlo rado. Kad sam na Ponočki zapjevao: *Slava va višnjih Bogu*, na oltaru sam pritisnuo puce, a dolje „na jasicama“ upalilo se nekoliko žaruljica: u špilji, pred pastirima, na boru... Kako nitko ništa nije znao ni očekivao, kad su u onoj polutami, bljesnule žaruljice, svi su u crkvi ostali iznenađeni i oduševljeni. A kako se baš u to vrijeme radilo na elektrifikaciji sela, u Pasičini su govorili da je u njihovu selu već „zasjala struja“.

Eto, to su samo neka sjećanja na moja dva mladomisnička Božića.

(Fra G. Jurišić)

Vrag je izišao i sâm

U Franjevačkoj provinciji Prešvetog Otkupitelja franjevci su većinom svećenici. Od svih svećenika najveći je broj njih zastupljen u župnom pastoralu. U pastoralne dužnosti spada i božićni blagoslov kuća. U blagoslovu kuća odnosno obitelji prigoda je da se svećenik neposredno susretne sa svojim župljanima. Pri tom doživi i lijepih trenutaka i ugodnih susreta, ali bude i onih manje lijepih pa i neugodnih.

U jednoj prigodi franjevcu se dogodio slučaj koji je dobro zapamtio i pamti ga i sada. I po svojoj prilici ne će ga lako zaboraviti. Jedna postarija žena u gradu sa župnikom se dogovorila u koji dan i u koji sat će on doći blagosloviti njezin stan. U ugovoreno vrijeme svećenik je došao, pozvonio na vratima ne sluteći ništa loše nego dobro. Međutim, mjesto žene koja je ugovorila blago-

slov stana, vrata je otvorio postariji gospodin muž starice i čuo od svećenika da je po dogovoru došao blagosloviti stan. Gospodin je malčko povisio ton i rekao da njemu nije potreban nikakav blagoslov. Čula je to i gospođa, doletila na vrata, uplete se u razgovor i reče svećeniku da uđe u stan, u koji ga je ona pozvala, a mužu koji ne želi blagoslov, rekla je ne baš umiljatim glasom da iziđe van iz stana. Muž stvarno poslušao i iziđe van. Svećenik je obavio blagoslov po svom uobičajenom načinu. Gospođa se lijepo zahvalila na svećeničkoj molitvi i ohrabrila ga da se ne obazire na neugodnost koju je doživio pri ulasku u stan. Pri izlasku iz stana svećenik je silazio niz stepenice a neugodni gospodin se vraćao uz stepenice. Da to mimoilaženje ne prođe bez riječi potrudio se spomenuti gospodin i upita svećenika: „Jeste li istjerali vruga?“ Svećenik hitro snalazljiv odvrati: „Nisam, jer je izišao i sâm!“. Otišli su svatko svojim pravcem, ali mislim da su ovaj i ovakav susret dobro upamtili jedan i drugi.

U starini se dosta često, češće nego danas, ponavljala ona božićna misao: „Slava Bogu na visini, a na zemlji mir ljudima dobre volje“. Ona je na svoj način blagoslov. Bila i ostaje i ostat će. Blagoslovom se Bogu odaje hvala i slava. Blagoslovom se moli i zazivlje Boga da nam bude pomoć na životnom putu. Tako je to kod ljudi dobre volje, a kod ljudi zle volje...?

(Fra B. Lovrić)

„Mukte živiš“

Za „Početke“ ovih nekoliko ređaka piše sada već zlatomisnik i donosi jednu zgodu iz svoga mla-

domisničkog života prije pedesetak godina. „Niste vi izabrali mene, nego sam ja izabrao vas“... (v. Iv 15, 16). Ta dimenzija Božjeg poziva vrijedi za svako duhovno zvanje, nekada i danas. Čovjek će u svom životu biti zadovoljan i sretan ako na Božji poziv odgovori DA. Odgovori li NE, ne znam što bih rekao o njegovoj sreći.

Idemo na najavljenу zgodu. Prva službena dužnost bila mi je kapelan u gradu na Neretvi, u Metkoviću. Prije toga bio sam neslužbeno u Plini kao „excursor“. Zato malo prije rekoх: „prva službena dužnost!“ Oko Božića uobičajeni blagoslov kuća u župi. Posao se odvija redovito. Ako netko ne prima blagoslov, to ti reče uljudno, pa se tomu nema što prigovoriti. Ali jednom me u blizini župne crkve Sv. Ilije dočeka čovjek srednjih godina, dobro odjeven, možda još bolje situiran, svakako „politički podoban, još više samouvjeren“, i dobaci mi: „Mukte živiš“. To bi u ondašnjem političkom kontekstu značilo: „Ništa ne radiš, dobro jedeš i piješ, živiš na grbači radnog naroda!“ – Biti mlad i zdrav, a ništa ne raditi, uvijek sam smatrao sramotom. Svećenici su, iako po Ustavu jednakopravni građani!, u ono vrijeme bili izloženi raznim izazovima. Izazivaču nisam tada ništa odgovorio. Čekao sam nedjelju i s oltara se kratko osvrnuo na taj slučaj. U vezi s njime rekoх, eto dolje na srednjoj školi radi dvadesetak profesora i svakog mjeseca dobiju svoju zasluženu plaću. Njima nikada nitko nije dobio da „mukte žive“. A gotovo sve mlade koje oni poučavaju, ne mislim tu na osnovce, poučavamo i nas dvojica sve-

ćenika, ne primamo plaću, pa – „mukte živimo!“ To je bio moj odgovor koji je, možda, doznao i izazivač. Ne znam koju je stručnu spremu imao taj „gospodin“ koji to i nije bio. Ali da su neke glave zadajene krivim ideologijama, toga je uvijek bilo i bit će. Čovjek kojega je Bog pozvao iz ništavila u ovaj život, pa ga opet zove i u duhovni stalež, može biti sretan što radi za Boga, a time i za čovjeka. Čovjek je naime Božja slika i prilika. To piše na prvim stranicama Biblije. Narod dobro zna procijeniti rad svojih svećenika, pa više vjeruje njima, nego onima koji na sva usta govore o pravdi, jednakosti i demokraciji, iza njih se kriju, a rade za se.

Životno geslo Franje iz Asiza bilo je: „Ne živjeti samo za se, nego i drugima koristiti“. I danas se možemo ogledati u to ogledalo. Treba svaki dan iznova započinjati jer prema riječima istoga Franje „do sada nismo ništa učinili“. To osobito vrijedi za rad na duhovnom planu. Kao franjevac i svećenik već pedesetak godina kako-tako radim za Boga i za čovjeka. Usput rečeno, poslije susreta s onim Metkovicem završio sam i državni fakultet, odradio 35 godina kao profesor na Franjevačkoj klasičnoj gimnaziji u Sinju, u isto vrijeme radio i kao socijalni radnik, kratko vrijeme radio na „Školi stranih jezika“ u Sinju, a bavio se i prevodilačkim radom. Sve to za Boga i za čovjeka! Dakle: široko polje rada na više (g)radilišta. Ne znam što bi mi danas rekao onaj izazivač. To i nije važno. Daleko je važnije što će reći Bog koji me pozvao u ovaj život, a onda i u duhovni stalež. Bog zna i krivom olovkom pravo pisati. To me pomalo tješi...

I na kraju bih nadodao, kao poticaj mladima za duhovna zvanja, da se nisam nikada pokajao što sam Bogu rekao DA i izabrao duhovno zvanje. Jedino se kajem što nisam bolji!...

(Fra K. Bašić)

Što na uho čujete, propovijedajte na krovovima (Mt 10, 27b)

Od jeseni 1962. neprekidno djelujem u pastoralu. Već poodavno čekam „mirovinu“, ali je nikako dočekati. Svi me hrabre da tobože još mogu. A znam ja zašto: „Žetve je mnogo, a radnika malo“. (Mt 9,37) I što mi preostaje nego pokriti se ušima i šutjeti. Uz mlada župnika dovoljno imam vremena za pribiranje starih uspomena. Nađe se tu zanimljivih zgodica, koje su mlađim kolegama možda i nepojmljive. Samo ću dvije spomenuti.

Crkva mu je divno podnebesje, Oltar časni brdo i dolina¹

Župu Kljaci čine 4 sela: Kljaci, Čavoglave, Mirlović Polje i dio Umljanovića. Mirlović Polje leži sjeverozapadno od izvora Čikole, seže sve do podnožja Svilaje. U moje vrijeme (1982.-1988.) u Mirlović Polju bila su dva dijela katolika, a 1/3 pravoslavnih. U župi je tada bila jedna jedina crkva, ona u Kljacima (*danās i u Čavoglavama, np. ur.*). Od župne kuće u Kljacima do Drvenjaka u Mirlović Polju cestom je više od 8 km. I na Drvenjaku je bila četverogodišnja škola s 13 učenika 1985. god. Tražiti od djece da dolaze u Kljake na vjeronauk bilo bi suludo. Zato sam ja čekaao pro-ljetno vrijeme kako bismo mogli

na otvorenom držati vjeronauk. Zidići su nam bili sjedalice, a stabla pravila hladovinu. Našlo se među stanovništvom i onih „revnih“ koji su policiji dojavili da župnik iz Kljaka drži vjeronauk na ledini.

I eto ih! Dana 21. svibnja 1985. iza zida suprotne ograde iskočiše dvojica. Pomislih da su lovci. Kad tamo – „milicija“! Odmah mi održaše lekciju kako je protuzakonito održavati vjersku pouku izvan prostora za to određenog. Pravdam se ja, kako sam ja mislio da se to odnosi samo na zgrade, a ne i na ledinu. Jer, što koga briga o čemu ja s djecom razgovaram na ledini o Bogu, športu ili ljetnim praznicima. No uzalud moja „naivnost“!

Kad su otišli, rekoh ja djeci: *Vi se ne bojte! Oni mogu samo mene kazniti, a ne vas, pa ćemo mi i sljedeći put imati vjeronauk u našoj „crkvi“ kao i do sada.* I bi tako. Oni više nisu dolazili, ali su me uredno prijavili sucu za prekršaje. Dana 25. srpnja 1985. izrečena je sljedeća kazna: u roku od 15 dana ne platim li novčanu kaznu od 1850 dinara, ona će mi se zamijeniti kaznom zatvora u trajanju od 4 (četiri) dana. Kako sam imao problema sa želucem, izabrao sam novčanu kaznu.

Pazite da ne prezrete ni jednoga od ovih najmanjih (Mt 18,10)

Jedan kilometar, po prilici, od Drvenjaka, u pravcu Svilaje, lokalitet je Klačina. U njoj su samo dvije obitelji. – Jedna je od njih Mare čobanice i njezinog muža. Ona drži nešto „ovčina“. A ja došao kazati joj da ću sutra ispovijedati po kućama na Drvenjaku, u Klačini, u Docima i na Podima. *Pa kad ćeš doći?* – pita ona. *Ok*

10 sati! – velim ja. *A možeš li ranije,* veli ona. *Meni je to kasno.* – *A kako ću ja doći najprije k tebi, za jedno otići u Doce (45 min hoda, nije bilo ceste) i tek na povratku svratiti na Drvenjak, gdje ih je za ispovijed 12.* – *Oče moj, radi ti kako hoćeš, ali ja ne mogu „ovčine“ do te dobi držati u kući.*

Pitam je onda, gdje je ona u to doba s „ovčinama“. Reče mi da je baš uz put prema Docima. *Pa dobro,* velim ja. *Malo poslije 10 sati ja ću naići za Doce, a ti se drži puta. Lako ti me prepoznati: duga crna fratarska mantija. Nema tko biti, nego ja.* – *Dobro oče!, sva sretna Mara.* I tako bi se Mara šest godina zaredom, pred Božić i Uskrs, pobožno ispovjedila i pričestila: stojeći ili sjedeći na kamenu, na samom podnožju Svilaje, na potezu Klačina – Doci.

(Fra B. Vučić)

Bogu iza leđa

Zanimljiv događaj kojeg sam doživio u blagoslovu kuća u Promini. Kad sam jedne godine išao u Matase, skoro kod Knina, u blagoslov kuća, doživio sam i ovaj slučaj. Uputio sam se biciklom u Matase. Do njih ima 8 km. Nakon pola sata *namirio* sam se u šumi na jednu kuću i tu sam se svratio i upitao jesu li za blagoslov kuće. Slijedio je odgovor: *Ja sam „čista Srpkinja!“*

Pognute glave nastavio sam ići naprijed nekoliko kilometara, nigdje kuće, a pravac. Na jednom dijelu ceste zapazio sam 3 starije osobe, koje su išle u drva. Mahnuo sam im rukom da počekaju. Upitao sam ih gdje su im kuće i gdje ću blagoslivljati. Rekoše mi da ima do kuća oko 2 km! Zimsko doba i umoran, rekoh im: *Pa*

¹ Ivan Mažuranić: *Smrt Smail-age Čengića, Četa.*

gdje ste otišli tako daleko Bogu iza leđa?. Tada mi jedna od njih lijepo odgovori: *E, oče! Vi ste, evo, prvi put došli ovamo i govorite kako smo tako daleko Bogu iza leđa. A vi svake nedilje nas korite što ne dođemo na misu u Lukar Gospi Čatrnjskoj.* Dobro mi je rekla i dočekala me! Korimo ih bez razloga?!

Mrtvac na skalama

Kad sam bio u Promini, imao sam jedan sprovod na Miljevci-ma. Sprovod je bio od oca moje neveste Milke Duilo. Sprovod sam vodio iz Bogetića Miljevačkih do Svetog Pavla. Kako? Mrtvacu su zamotali u *lancun* ili deku te ga stavili na skale i vezali konopom da ne bi pao. Tada su ga četvorica uzela na ramena i *prikim* putem kroz ograde nosili prema crkvi. Više su trčali nego hodali, jer je teško i daleko nositi. Put je bio nikakav. Moglo bi se reći: s kamena na kamen smo koračali. Svega nas je bilo u sprovodu oko 20 osoba. Kad bi se umorili, malo bi stali i za pokojnika se pomolili. To su bila „počivališta“: malo bi *odušili* i odahnuli oni koji su pokojnika nosili.

Kako sam obavljao blagoslov kuća

Za Božić i sv. Martina susjed i komšija, župljanin Mate Ljutić rečeni Mateša imao je dva konja i kola. Upregnuo bi konje u kola i tako bi s kolima išli od kuće do kuće. Na kolima bi bila bačva od dva stolitra za vino, nekoliko *vrića* za žito i to za redovinu.

U habitu, sa štolom i kotom sjedio bih kod Mateše na dasci, i još bih nosio kadionik, svetu vodu i ostalo što pripada. Konji su o vratu imali i zvona! Sve bi odje-

kivalo, kad bi fratar dolazio u selo. Svaka kuća davala bi dvije ili tri litre vina, i *livali* u bačvu. Drugi bi donosili malo *šenice*, ječma, *kokuruza* u vreće. Tako cijeli dan. U župi bi toga dana imao misu drugi svećenik: kolega fra Frano Samodol ili fra Šimun Čugura.

U Rim radi vode

Kad sam bio u posjeti jednoga dana kod zadarskog nadbiskupa pok. Mate Garkovića, i kad sam mu rekao da mi je najteže biti bez vode nije mogao vjerovati, da živim u takvim uvjetima. Trešao se od smijeha na moju izjavu. Obećao mi je pomoć. Njegov pomoćnik biskup Marijan Oblak ide u Rim i zatražit će nešto novca meni za vodu. Tako i bi. Isposlovaio mi je 500 američkih dolara za tu svrhu. Odmah sam odredio napraviti gusternu i to izvrših. Uz kuću napravih najjeftiniju gusternu (čatrnju). Kroz zid sproveo sam i u kuću, da imam vodu prirodnim padom.

(Fra M. Ujević)

Čini dobro, pa se ne kaj!

U mozaiku moga životnog iskustva ima puno toga smišnoga, zanimljivoga, ozbiljnoga i ponešto dobrog. Ovom prigodom izdvojio bih jedan neizbrisiv doživljaj koji se duboko urezao u život članova jedne obitelji, porijeklom iz Janjeva koja danas živi u zagrebačkoj Dubravi.

O čemu se zapravo radi? Bilo je to početkom 80-ih godina minulog stoljeća, tada sam bio župnikom u Župi Sv. Ante Padovanskoga u Primorskomu Docu. Upravo smo slavili blagdan Sveca svega svijeta. U procesiji je u ono doba bilo i konja (iz Čvrljeva),

koje su ljudi doveli na blagoslov. Isto tako bilo je i onih koji su prodavali krunice, molitvenike, križeve, sličice, medaljice...

Nakon misne proslave na otvorenom prilazim nekima od njih i pitam: odakle ste? A oni rekoše: iz Janjeva, ali sada živimo u Zagrebu. A bilo ih je petoro, svi iz jedne obitelji – Matić.

Izričito sam im tada rekao: nemojte ići odavde, imam za vas jedan dar. Čim sam uspio doći u župnu kuću, izdao sam topli nalog onima u kuhinji neka spremne pet ručaka (pomalo i obilatije) i jedan im je po kratkom postupku odvezao kod crkve. A oni su blagovali i po vozaču uputili izraze svoje duboke zahvalnosti. Ali nije s time gotovo. Prohujalo je 20-tak godina otkako ih nisam vidio, ni s njima se čuo.

Koliko me pamćenje služi (a služi me Bogu hvala dobro) bilo je to godine 2005. Jedne večeri zazvoni telefon u župnome stanu u Siveriću. Uzmem slušalicu – *Izvolite? – Jeste li Vi fra Stjepan Matić? – Jesam, odgovorim! – A Vi, tko ste Vi? – Mi smo Janjevci iz Zagreba, obitelj Matić. Ne možemo i nećemo nikada zaboraviti kada ste nas raskošno počastili ručkom u Primorskomu Docu. Propitali smo se za Vas gdje ste, u kojoj ste službi da Vam se i na ovakav način od srca zahvalimo. A o Vašem nesebičnom i hvalevrijednom potezu pričamo mnogim prijateljima.*

Ne smije se nikada zaboraviti niti smetnuti s uma, što sv. Matej u svom evanđelju piše: „... Zaista, kažem vam, koliko učiniste jednom od ove moje najmanje braće meni učiniste“ (Mt 25,40).

(Fra S. Matić) ❖